

A kapuja kilenczáros

2009 június 01. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Móser Zoltán fantasztikus cikksorozata a régmúlt id?k, az elfelejtett Magyarország kincseit mutatja meg nekünk ebben a párját ritkító sorozatban, mely a Magyar Nemzet hétvégi magazinjának volt elengedhetetlen tartozéka. Utazzon velünk, ismerjük meg együtt Magyarországot egy kicsit másképpen.

A kolozsvári Szabó-bástya képe látható itt a XV. századi várfal maradványával. Talán csak ennyi lenne a kép alatt, ha illusztrációként állna egy könyvben. Szerencsénkre most e képhez ill? idézetet is tudunk tenni.
Megkockáztatom: nagy valószín?séggel alig lesz valaki, aki ennek az írásnak a szerz?jét kitalálja. Egy régi íródeák leveléb?l idézünk, amelyben a négyszáz évvel ezel?tti Kolozsvárt mutatja be:
„Hajnaltól alkonyatig tartó utazás után érkeztünk Kolozsvárra, mely város fallal kerítve, Erdély szívében, hegyek között terül, a falakról ágyúk s szakállos puskák ásítanak. De tövében a számos szekér, a sürg?-forgó parasztnép arról tanúskodnak, hogy a város eleven, vidéke gazdag, és semmiféle dúlásnak nincsen kitéve. A falakon öt kapubástya magasodik, melyek közül mindeniket más és más céh férfiai védelmezik. Magunk a középkapun hajtánk a városba. Ezt pediglen a mészárosok céhe oltalmazza. Nagyuramat mindenfelé ismerni s tisztelni láttam. Miért is a kapunál semmiféle kérdez?sködéssel nem háborgattak bennünket. Mid?n kocsink a tágas Közép utca kátyúin, sarán s tavaszi tócsáin döcögött, még világos vala s a tájék eleven. Láttam minden rend? s rangú népet. Gubás s bocskoros parasztokat. S a városi magyar polgárságot dolmányban, süvegben s fél szárig ér? csizmában…
A Közép utca mindkét során magos s hegyes tetej?, nyitott padlású házakat találtam, amelyek mögül tornyatlan templom teste emelkedett. A piacra érve másik templomot láttam. Ez már tornyos s ékesen csipkés falú, csak kár, hogy oldalait teljességben körülveszik s elfedik mindenféle apró házak, boltok, m?helyek s kamarák, melyeknek pedig könnyen lehetne a tág falakon bel?l, másfelé helyet találni. E templom az egy Istent valló unitárius felekezeté, aminthogy a magyar polgárság nagy része is egyházuk híve. A piac körül már emeletes, lábos, árkádos házakat láttam… Amennyire sebes utazás közben tapasztalatokat lehet gy?jteni, észrevevém, hogy az aranymívesek mily szép ékszereket s fegyvereket, a tölcséresek mily szép kelyheket készítenek, s egyáltalában, mily ügyes s szorgalmas minden céhük, s mennyire verzátusak mesterségük összes fortélyában.
Elmondták, hogy Kolozsvár lélekszáma kiteszi az ötezret. Derék numerus. S mégis én úgy érzem, kedves bátyám, hogy e városra s egészséges, szíves, okos népére még további szép gyarapodás s fontos sors vár…”
Most ideírom ezen írás keletkezésének dátumát: 1924. A nevet is elárulom, mert biztosan nem fogják kitalálni. Ám az gyanítható a fenti szövegb?l, hogy írója nagyon ismerhette ezt a várost. Aki így vélekedik, jól teszi, mert a fenti sorok írója nem más, mint Hunyady Sándor, akinek édesapja Bródy Sándor, édesanyja Hunyady Margit, a kolozsvári színház drámai h?sn?je volt. Itt született, s ahogy írja egyik vallomásában, a kolozsvári Séta téren tolták a gyermekkocsiját, itt tanult meg beszélni és írni. És ugyancsak itt kezd?dött el újságírói pályája is. Persze hogy szépnek, nagyon szépnek látta és tudta ezt a várost, amelyre – hite szerint – szép jöv? vár.

Móser Zoltán, mno.hu

Ajánló